

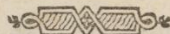

Syttende Brev.

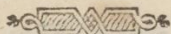
Melicourt til Tourville.

Nu' kan du lade istemme Te Deum Laudamus saa snart dig lyfter; thi aldrig har nogen Seyer været fuldstændigere end den, som din Ven Melicourt har erholdet; men ingen General har heller nogensinde gjort sin Plan med større Kunst, heller udført den med meere Snedighed end denne drabelige Helt, saa at om Machiavel stod op af Graven igien, saa burde han gaae i Skole hos ham. Paa det du ikke skal troe, at Egenkiertlighed forblinder mig, saa maac jeg være udsørlig i min Beretning. Førend jeg forlod Hoffet havde jeg forviffet mig om et par vigtige Mandes Bistand, til ideligen at erindre Fyrsten om Dorsans strafværdige Forhold, og at den Misbrug, han havde gjort af Fyrstens Tillid, var saa skammelig, at det var fornærmeligt baade for hans Ære og Retfærdighed, at viise Mildhed ved denne Lejlighed. Jeg kunde saa meget meere forlade mig paa Deres Midkiertighed, som De handlede af blot patriotisk Iver, og efter visse Beretninger, som jeg havde gjort dem med den Forsikkring at kunde beviise hvad jeg sagde, endskjønt det, imellem os sagt, skulde bleven mig bandsat vanskeligt. Dette var nu nok i Henseende til Dorsan, men der udfordredes noget meere i Henseende til mit Anslag paa Grevinden af Orville, og til den Ende gjorde jeg Afstale med en god Ven, at han, saa snart der forefaldt no-

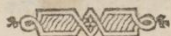

get Nytt i Dorsans Sag, skulde ufortøvet skrive mig det til med det Tillæg, at det ikke meere var nogen Hemmelighed, at jeg, til en Belønning for min Nidkierhed i denne Sag, skulde udnævnes til at beklæde Greve Blarneys Plads, og have alle Dorsans confisquerede Midler. Dorsans Ankomst her sat mig ikke lidet i Forundring; til al Lykke fik jeg Leylighed, som jeg skrev dig til, at give Grevinden et Bink, samt hvad Virkning den gjorde, men den syntes efterhaanden at udslettes hos hende. Venteligen har hun af Dorsans ubekynde Forhold og Balsans Munterhed sluttet sig til, at Sagen ikke kunde være farlig, og var derfor snart varm og snart kold, saa at hun efter Udfaldet kunde udtolke sit Forhold paa hvad Maade hun fandt for godt. Min Glæde var altsaa ubeskrivelig da Frontin i Morges bragte mig det omtalte Brev med den Beretning: at Commissarierne i Dorsans Sag skulde efter en egenhændig Befalning fra Fyrsten møde i Dag Kloffen Elleve paa Slottet, for der, uden nogen videre Forhaling at affige hans Døm. Jeg kunde ingen Leylighed finde til at meddele Grevinden denne Tidende førend vi gik til Bords, og da hun for et par Dage siden havde givet Dorsan et bidende Svar i Anledning af en Syg han havde været hos, og siden den Tid vedligeholdt sin kolde Mine, saa var al hendes Opmærksomhed ved Middagsbordet allene henvendt til ham, saa at hun endog udvalgte ham til sin Cavalier ved en liden Lyst-Tour, som der blev aftalt til i Eftermiddag. Efter Maaltidet skilles vi gemeenligen af; men jeg blev hos Grevinden og da hun efter Sædvane havde igiennemhægleet sin Næste af lutter Menneſte-Kierlighed, og beklaget den Ufuldkommenhed der

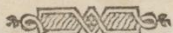
[var

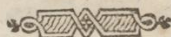
var i alle menneskelige Dyder, bad jeg hende i den heftigste Henrykkelse, af blot Medynk at dølge sine Engle-Fortræffigheder for mig, siden jeg desuden var ulykkelig nok. Hun spurgte: hvori den Ulykke bestod? Al, svarede jeg med et dybt Suk, og ligesom uden for mig selv: Deres hele Forhold viiser et saa tydeligt Fortrin for en anden, som jeg gierne tilløbte mig med mit Blod. O ulyksalige Melicourt! og alt for lykkelige Dorfan! midt i din Ulykke er du allermeest at misunde! Hvorledes, sagde hun, er Dorfan ulykkelig? Ney; Deres Raade! svarede jeg, tilgiv mig dette ubesindige Udtryk; jeg seer; jeg føler, at han er det lykkeligste Menneffe paa Jorden; Deres Omhed erstatter ham alle Ting tusende Guld. Men forklar dem dog tydeligere, sagde hun, hvad er det min Omhed erstatter ham? Thi jeg forsikkrer Dem helligen, at jeg ikke fatter hvad de vil sige; vel har jeg hørt et løst Rygte, om noget der blev fordret Regnskab af ham for, men jeg har troet, at det længe siden var afgjort. Med en paatagen Forundring raabte jeg: Hvordan! skulde De være ubidende!... skulde den dydige Dorfan tænke nedrig nok!... Al min deylige Grevinde, tilgiv mig min Ubesindighed! men kunde jeg, burde jeg troe, at alle gjorde en Hemmelighed af det for dem, som de først og fremmest burde vide? Men da det er skeet, saa tillad mig at vedligeholde den samme Tausshed; thi det skikker sig allermindst for mig at give dem denne Efterretning. Hun paastod at vilde vide den, og jeg blev ved at undslaae mig derfor, indtil huns udtrykkelig befalede det, hvorpaa jeg da sagde: De kræver det, vel an, jeg maae adlyde, men vær forvissat om min dyrebarest! at mit Hjerte bløder i mig over
den

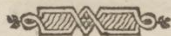
den Angst, der vil overfalde Deres omme Siel! O Himmel! hvorledes skal jeg lemsældig nok kunde sige Dem: at Dorsan er under Tiltale for en stor Summa Penge, som han har stukket under sig i Krigens Tid, og at hans mildeste Dom maae blive den, at han berøves alle sine Værdigheder, at Fyrsten maaskee af en meget besynderlig Raade lader ham beholde en lille Gaard til at leve paa, men at alle hans øvrige Eyendomme bliver confisquerede. Saa hurtig, som jeg havde forfattet denne Dom, saa hastig var og dens Virkning; thi uden at sette mindste Tvivl til mine Ord brød hun ud: Jeg er næsten stum af Forundring. Er det den dydige Mand, der blev fremsat, som et Mynster for alle; og hvorledes har man kundet opdage dette Underløb efter saa lang en Tid? En vis Person, svarede jeg, var kommen under Beyr dermed, men han undsaae sig ved at være Angivere, og han tænkte tillige ædelt nok for at ansee det, som en selvtagen Belønning for hans Tapperhed, saa længe Dorsan blev i sine Grændser. Men da han, ved at sværte retskafne Folk, søgte at tilsnige sig selv den første Ministers Plads, saa frygtedes der med Føye for at det maatte have alt for skadelige Følger for Landet, og man saae sig altsaa nødtvungen til at lade Patriotens Iver forjage Omheden for en Mand, der havde tient med en Slags Reputation, og viise Fyrsten ham i sin rette Skikkelse. Grevinden gav sit naadige Bifald til denne Opførsel og syntes forvissset om, at Fyrsten ikke lod det blive ubelønnet. Jeg derimod forstikkede hende, at denne ibrige Patriot sukkede efter en dyrebare Belønning end Fyrsten formaadede at give ham. Men da jeg, blev jeg ved, til Trods for den Standhaftighed, hvormed

Hvormed De har anført denne ubehagelige Tidende, seer Smerten der arbejder i Deres ædle og soelfomme Barm, saa forvis mig allene om, at den ikke gjør mig, som det uskyldige Redskab til at forvolde dem den, affhyelig i Deres Dyne. Dersom du havde været Vidne til denne Samtale, saa kunde du bleven overbevist om, med hvilken Dristighed din værdige Ven kan fremsføre en aabenbare Usandhed; thi Grevinden var saa langt fra at føle Smerte ved denne Tidende, at hun tvertimod anførte den med saa kold en Ligegyldighed, som om hun aldrig havde seet det Menneske der taltes om. Hendes Svar til mig var: De kan umuelig bære den Agt for mig som De foregiver, dersom den ommeldte Frygt kan finde Sted hos Dem, da jeg skylder Dem saa uendelig meget. De har virkelig revet mig fra Bredden af den allerfarligste Afgrund; thi naar jeg nu legger mange Ting sammen, som jeg forhen ikke har givet Agt paa, saa kan jeg tydeligen see, at min Søster har vidst den hele Sammenhæng uden at sige mig den, og som virkelig var ret søsterlig handlet, men venteligen har Henriette skulde have en god Medgift af mine Midler, naar hendes Moder havde hjulpen at spille Dorfan dem i Hænderne. Jeg gjorde mig altsaa skyldig i den skammeligste Uerkendtlighed, dersom jeg ikke ansaae Dem, der har revet dette farlige Dække fra mine Dyne, med de Følelser som saa vigtig en Tjeneste bør opvække i en Barm, der søger sin Lyksalighed i at opfylde sine Pligter. Men undertiden, sagde jeg, elsker man sin Blindhed, og dersom Deres Omhed for Dorfan saae Medlidenheden de føler for alle Ulykkelige til sin Bistand, hvad har jeg da ikke at befrygte? Aldeles intet; svarede den samme
Siel;

Siel; thi det er ikke Dorsans Ulykke, men hans Forhold imod mig, der har udslokket min Godhed for ham. Havde han viist en sand Fortroelighed til mig, havde han gjort min omme Barm til Siemmesiedet for sine Klagemaal, saa havde jeg sikkert kundet være taabelig nok til at troe, at han var uskyldig og søgt ved Foræringen af min Haand at erstatte ham al sin Fortrød; men det, at han ikke vilde have min Kierlighed, men sin Underfundighed at takke for den, viiser mig tydelig, at man ikke gjør ham Uret, og i det samme Øyeblik han tabte min Agt, blev det umueligt for mig at elske ham. Kunde da et Menneffe, sagde jeg, som fra det første Øyeblik af at han var saa lykkelig at see Dem, ikke allene ved sine Handlinger, men endog ved sine lønlige Lanker har stræbt at gjøre sig Deres Høyagtelse værdig, uden Formastelse fatte det søde Haab at blive elsket af Dem? Og kunde den Erkiendtlighed, som De selv har den Raade at forsikre ham, ikke i saa sølende, saa medlidende en Barm omskiftes til Kierlighed? Ingen Dronning kunde med en stoltere Mine see ned til sin foragteligste Slave, end den hvormed hun sagde: Hvordan Melicourt! Hvad vil De sige? Dette Øyeblik slog mig som en Lynilds Straale ned for min Herskerindes Fodder, hvor jeg i den beste Roman Stil som jeg kunde udfinde bad om hendes Haand, med den Forsikring ikke at forlade hendes Fodder, førend hendes Mund havde afsagt min Dom, enten til Døden eller Livet. Reys Dem, jeg befaler det, sagde min bydende Skionne, og betenk hvad det er for et Forslag De gjør mig. Overvey selv, om det, jeg skylder min Ære, Verdens Mæringer og min afdøde Herres Ravn, kan tillade mig at give
en

en Mand min Haand, hvorved jeg blev tvungen til at sige ned fra den Værdighed jeg nu beklæder? O gid jeg ingen større Vanskeligheder havde at bestride, raabte jeg ligesom uden for mig selv, hvor høystlyksalig havde jeg da ikke Anrsag til at prise mig! Jeg kiender Deres Empfindtlighed alt for vel, og na hestige Kierlighed skulde aldrig have bleven mægtig nok til at bryde min Laushed, dersom jeg ikke havde haft en Rang at byde Dem, som De uden at rødmes kunde tage imod. Ney; fortræfflige og uskatteerlige Siel! Jeg elsker Dem alt alt for høyt til at søge at blive lykkelig paa Deres Bekostning! Læs derfor dette Brev, og saa vil De i det finde Undskyldningen for min Driftighed. Jeg flyede hende derpaa Brevet, som Frontin havde bragt mig, og da jeg mærkede at hun var til Ende dermed, sagde jeg: Jeg søler min Fyrstes Raade i det inderste af mit Hierte min usorlignelige Grevinde! Men i hvor stor den end er, saa har den ingen Tillokkelse for mig, dersom den ikke kan blive Middelet til at forskaffe mig det eneste Gode, som min Siel attraaer. Siig mig, tør jeg haabe det? Alt hvad jeg kan sige, sagde hun og flyede mig Brevet, er dette, at jeg oprigtig tager Deel i Deres Lykke. I hvis Lykke tager Deres Engle-Hierte ikke Deel! sagde jeg, men lov mig, at De vil dele den med mig; thi da og ikke før bliver den en Lykke for mig. Hun slog mig sagte i over Haanden, som jeg rakte hende, med disse Ord: De forlanger for meget paa engang; der ere visse Begivenheder, som forandrer vores Tænkemaade; naar altsaa Ministeren bliver af samme Tanker, som De nu er, saa vil jeg spørge mit Hierte hvad det siger;

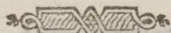
thi

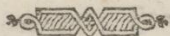
thi Frygten som det føler for at De kunde forandre sig, gjør mig bange for at undersøge det noyere. Jeg havde sikkert al min Kunst nodig til at bare mig for Latter; thi hendes Hierte har sikkert ligesaa lidet med denne heele Sag at giøre som mit; det er hendes Midler, som jeg vil i Besiddelse af, og hun vilde gierne et Trappetrin eller to høyere op i Rangen; men da Pengene ere mig lige nødvendige, enten jeg bliver Minister eller ey, saa maae jeg bruge al min Kunst til at blive vis paa mit Bytte, enten saa hendes Vergierrighed finder sig vel eller ilde holden derved. Da jeg nu frygtede at hun maatte være bleven nogle Træk vaer i Musclerne, saa sagde jeg med en bitter Latter: Jeg seer alt for tydelig, at de ikke vil forkynde mig min Skiebne nu; for at sætte Grændser for min Fortvivlelse. De har ikke engang Medynk med mig og det Hierte, som rores over alle andre er allene haardt og følesløst imod mig; thi dersom det ikke var saa, hvorledes kunde De da nægte den smimeste Elsker at lase sin Dom i det? Det er Besiddelsen af dette kostbare Klenodie og ikke deres Rigdom jeg attraaer, giv den til hvem De lystre, naar Hierte og Haand maae høre mig til. Kan det tilfredsstillende Dem, sagde Grevinden, saa vil jeg lægge mit Hierte blot og bart for Deres Dyne; det er alt for oprigtigt til at frygte for at lade sig se, og har maaskee ladet Deres Fortienester giøre et stærkere Indtryk hos sig, end det for sin egen Koeligheds Skyld burde. Ja; Melicourt! Jeg kiender Deres ganske Vard, og saa snart jeg uden at rødmes for Verdens Dyne kan give Dem min Haand, saa skal den blive Deres. Ja; jeg vil endog tilstaae

tilstaae Dem, at jeg maaskee onsker dette lykkelige Øjeblik ligesaa høit som De. Endskjønt jeg heller havde havt et Ja uden nogen Betingelse, saa maatte jeg dog stille mig an at være vel tilfreds med dette, jeg kysede afstaa hendes Haand knalende og raabte ganske henrykt: O hvor lykkelig gjør De mig! Nu er alle mine Evidensmaal forsvundne, og jeg frygter ikke meere for Dorsan. Det behøver De i Sandhed ikke heller; sagde hun; thi jeg skal give Dorsan med samt min Søster min Meening saa tydelig at forstaae, at de ikke allene skal kunde merke, at jeg er kommen efter deres Trækker, men endog at deres Nærværelse er mig besværlig. For at give hende Lejlighed til at udføre dette ødle Forsæt, forlod jeg hende strax efter, men da jeg blev vaer, at Dorsan ved den til Udkiørselen bestemte Tid gik hen til hende, saa kunde jeg umuelig nægte mig selv den Fornøjelse at høre denne fornøielige Samtale; og skyndte mig derfor hen til Clara, som strax fandtes villig til at luffe mig ind i Grevindens Cabinet. Med hvor stor en Glæde jeg gav Ngt paa den, kan du selv slutte naar jeg faaer meddeelt dig den; men da Siensbarene vare meget korte, saa vil jeg anføre Samtalen uden at sette derhos: sagde han og sagde hun, og tiltroe dig saa megen Forstand, at du kan see af hvis Mund det er kommet. Det første hørte jeg ikke, men jeg slutter mig til, at Dorsan maae have spurgt om Marsagen hvorfor hun ikke vilde fiøre ud; thi i det jeg kom paa min Post, hørte jeg Grevinden sige: Jeg troer ikke, at nogen er berettiget til at fordre Regnskab for hvad jeg gjør

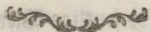
eller lader. Grevinde af Orville! General Dorfan! det ene blev sagt i en forundret, det andet i en spodst Tone. Jeg kender Dem virkelig ikke igien. Og jeg kender Dem virkelig meget bedre end jeg nogenstunde har kiendt Dem, det er Forskiellen. Ha! nu forstaaer jeg Dem; De kender min Ulykke og de skammelige Rænker, der er opspunden imod mig. Dersom de ikke ere finere end de man har betient sig af imod mig, saa vil de ikke være farlige som De selv seer. Det haaber jeg ogsaa; men hvad Rænker der er brugt imod Dem forstaaer jeg ikke. O nej; man har gaaet meget rebelig og aabenhjertet tilværks imod mig, ved at fortie den smukke Sag for mig, der var anlagt imod Dem. Jeg har aldrig søgt at fortie den for nogen, og den var saa bekiendt, at jeg umuelig kunde forestille mig andet, end at De havde vidst den fra Begyndelsen af; og min heele Hensigt ved ikke selv at tale til Dem derom, var allene at skaane Deres smune Følelse. Dyden og Billigheden forpligter mig til at dæmpe Følelserne for dem, som ikke blot kan kaldes ulyksalige. Men Frue Grevinde! Jeg er ikke domt endnu. Og folgeligen ikke heller friekiendt Herr General! Et velstændige Hierte undskylder alletid det læneste mueligt er, og troer aldrig det værste uden efter Overbeviisning. Dersom De for et Øyeblik vil glemme, at Sagen angaaer Dem selv, saa kan De aldrig misbillige den Kræsenhed hos et Fruentimmer, der bær Ugt for sig selv, at hendes Venner ikke engang maae være mistænkte. Er Redeligheden selv i Stand til at undsøge Mistanken? Jo vanskeligere det er, jo meere forsigtig bør man være

være til endog at undfye Skindet, i det mindste er det
Regelen for min Opsørjel, og jeg troer, at det er nok sagt
til at forklare Dem min Meening. Jeg har fuldkommen
forstaaet den, Deres Raade! og min Nærværelse skal ikke
længe holde Dem i Frygt for at paadrage sig Mistanken
om at staae i Forbund med mig. Derpaa gif han, og
jeg forlod min Post opfyldt af al den Vellyst, som en Siel
kan nyde ved at see den krænket og forhaanet, som han
hader. Men da det endnu seylede i min Triumph, at jeg
ikke havde været et oyensynligt Vidue til hans Hiertes Son-
derrivelse, saa besluttede jeg at kildre mig i Sielen ved dette
Syn og selv at forkynde ham, at hans Dom var sældet,
som jeg ogsaa et par Limer efter sat i Værk. I Mor-
gen reysen han og Baronessen med samt hendes Datter her
fra, saa jeg ikke allene har slaget den heele fiendtlige Hær,
men endog Auxilair-Troupperne paa Flugten med; ikke en-
gang saa meget som en Spion er bleven tilbage, der ved
at opdage mine Anslag, kunde standse Sejervindingerne for
den, som er din Ven og tillige den

triumferende

Melicourt.

Syttende